

cum atunci

Mariana Fulger

mai stai în fața sufletului meu
miroase a castane coapte în urbe
și o lună parcă din aripi de fluturi albi
își întinde lumina peste acoperișuri și drumuri
până te scriu, spune depărtării
să-și tragă un scaun pe prispă
hai și tu, singurătate
vom sta toți aici
noaptea e încă la începuturi
iar pe prunduri trosnesc focurile sfârșitului de toamnă
copiii cu ochi mari care am fost
le ocolesc și cântă
în timp ce suflete mature aruncă brațe de scaieți
femeile împart covrigi și mere, și castane coapte
iar bătrânii desfac din minte povești
hai și tu, depărtare și tu, noapte, luați
îți sunt ochii fierbinți ca atunci
iubire a mea fără sfârșit
și-mi spui că stelele sunt orașe ale sufletelor
nu te cred și te încrunți, dar zâmbești
apoi șoptești oriunde ne va duce viața
n-am să te pot uita niciodată
au trecut mulți ani de atunci
și ca atunci te privesc
și te iubesc enorm... și scriu..

Copyright Mariana Fulger